

Sygn. akt Ts 127/11

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 24 października 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący

Marek Zubik – sprawozdawca

Maria Gintowt-Jankowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2012 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej T Sp. j. w zakresie badania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugiej ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 153, poz. 1272) oraz art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 4 grudnia 2002 r. zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę o oznaczaniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy oraz ustawę – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 213, poz. 1803) z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

nie uwzględniać zażalenia.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 26 kwietnia 2011 r. T Sp. j. (dalej: skarżąca, spółka) zarzuciła, że: po pierwsze, § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 27, poz. 269, ze zm.; dalej: rozporządzenie) w związku z art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, ze zm.) są niezgodne z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji; po drugie, art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 153, poz. 1272; dalej: ustawa zmieniająca z 30 sierpnia 2002 r.) oraz art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 4 grudnia 2002 r. zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę o oznaczaniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy oraz ustawę – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 213, poz. 1803; dalej: ustawa zmieniająca z 4 grudnia 2002 r.) są niezgodne z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji; po trzecie, § 5 pkt 1 i § 6 ust. 5 rozporządzenia są niezgodne z art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 84 i art. 217 Konstytucji; po czwarte, § 6 ust. 5 rozporządzenia jest niezgodny z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2012 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 ustawy zmieniającej z 4 grudnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

Na powyższe postanowienie pełnomocnik skarżącej wniósł w ustawowym terminie zażalenie. W złożonym środku odwoławczym skarżąca zarzuciła naruszenie art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). W ocenie skarżącej, mimo braku formalnego powołania zaskarżonych przepisów w rozstrzygnięciach wydanych w jej sprawie regulacje te tworzyły faktyczną podstawę prawną władczej ingerencji podatkowej w sferę konstytucyjnie chronionych wolności i praw spółki. Niekonstytucyjność kwestionowanej regulacji prawnej wynika z tego, że ustawa nowelizująca zmienia podstawę prawną wydania rozporządzenia w celu zapewnienia zgodności aktu niższego rzędu z treścią przepisu ustawy upoważniającego do jego wydania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w związku z art. 49 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w związku z art. 36 ust. 6–7 i z art. 49 ustawy o TK). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty podniesione w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

Trybunał w niniejszym składzie podziela wyrażone w zaskarżonym postanowieniu stwierdzenie o braku podstaw konstytucyjnych do uznania

art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugiej ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r. za regulację stanowiącą podstawę rozstrzygnięcia w sprawie skarżącej (art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK). Należy bowiem wskazać, że omawiane unormowanie modyfikuje ustawę nowelizowaną w zakresie przepisu zawierającego upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia (tj. art. 37 ust. 2 ustawy podatkowej). Przepis stanowiący upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia ze swej istoty nie może być podstawą rozstrzygnięcia w procesie stosowania prawa przez organy władzy publicznej. Adresatem tego przepisu jest bowiem wyłącznie organ władzy wykonawczej, któremu powierzono wydanie rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie nie podziela poglądu, który zakładałby brak, co do zasady, możliwości uczynienia przedmiotem skargi konstytucyjnej przepisu ustawy nowelizującej. Stanowisko uznające brak powtarzalności stosowania przepisu nowelizującego nie uwzględniałoby m.in. ustrojowego znaczenia skargi konstytucyjnej jako mechanizmu ochrony wolności i praw człowieka i obywatela. Interpretacja regulacji określającej warunki formalne rozpoznania skargi konstytucyjnej powinna zapewniać efektywność tego środka ochrony konstytucyjnych praw i wolności. Problem oceny powtarzalności zachowań wyrażonych w zakwestionowanych przepisach ustawowych, choć musi być widziany w perspektywie dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej, powinien ustąpić przed generalnym domniemaniem właściwości Trybunału do rozpoznania skargi konstytucyjnej, w której kwestionuje się przepis zawarty w ustawie, niezależnie od dokonywanego w praktyce rozróżnienia ustaw nowelizujących od nowelizowanych.

Niemniej jednak, na tle niniejszej sprawy, Trybunał Konstytucyjny uznaje za zasadną odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej także w zakresie art. 1 pkt 7 ustawy zmieniającej z 4 grudnia 2002 r. Brzmienie zaskarżonej regulacji nie wykazuje bowiem związku treściowego

ze sformułowaną przez skarżącą normą, którą postrzega jako naruszającą jej wolności lub prawa określone w Konstytucji. W tym zakresie zatem zakwestionowany przepis nie mógł stanowić podstawy ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącej, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Trybunał w niniejszym składzie stwierdza więc, że zaskarżone postanowienie z dnia 15 marca 2012 r. jest zasadne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 49 w związku z art. 36 ust. 7 ustawy o TK, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.